

Sváteční dny Tišri

neděle	pondělí	úterý	středa	čtvrtek	pátek	šabat
						8. říjen JOM KIPUR
				13. říjen SUKOT	14. říjen SUKOT	15. říjen Šabat Chol haMoed
CHOL HAMOED			19. říjen Hošana Raba	20. říjen ŠMINI ACERET	21. říjen SIMCHAT TORA	22. říjen Berešit (další DAF)

Děti se učí Tóru s Mibereshit.org

		
JOM KIPUR je nejsvatější den v roce. Postíme se od večere do večera, nenosíme kožené boty a vyhýbáme se dalším požitkům.	JOM KIPUR končí modlitbou NEILA. Po ztroubení na ŠOFAR si přežeme: „Příští rok v Jeruzalémě.“	15. tišri začíná svátek SUKOT. Stavíme si „chýše“, které mají alespoň tři stěny a zvláštní střechu z větví - SCHACH.
		
V SUCE po sedm dní jíme všechna svá jídla. Proto v SUCE bývá stůl a židle. Někdo v SUCE i spí.	Na SUKOT třeseme ARBAA MINIM – palmovou větví LULAV, citrusovým plodem ETROGEM, myrtou a vrbičkami.	Na SUKOT navazuje roztančený svátek SIMCHAT TORA, kdy v synagoze dočítáme svitek Tóry a čteme jej zase od začátku.

Šmílův DAF

10. tišri 5772
8. říjen 2011

začátek šabatu: 18:11
konec šabatu: 19:15

Tišri 5772

Časy pro tento týden

čas tfilin od 6:07 | šma jisrael do 9:02
mincha od 13:18
západ slunce 18:27 | tři hvězdy 18:59

Šabat šalom, COM KAL, CHAG SAMEACH!

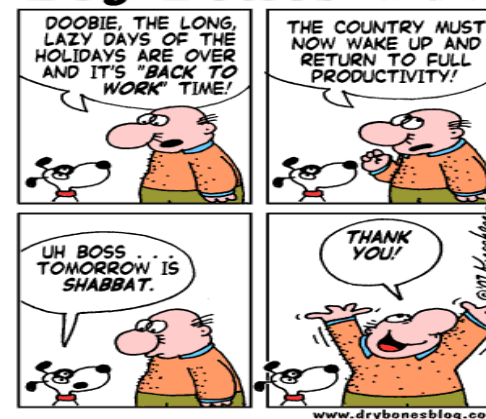
Sváteční dny měsíce Tišri mají mezi jinými tématy i jedno méně nápadné pouto – vodu. Asi všichni známe pohádku Sůl nad zlato, ale zkuste to bez vody...

Na Roš hašana chodíme k vodě symbolicky odhazovat své hříchy – TAŠLICH, na Jom kipur si připomínáme pětinašobný ponor velekněze do očištných vod mikve. Ale jsou to až Sukot, které činí z vody jednoho z hlavních hrdinů. (A to přesto, že si v suce přejeme sucho.) Na Sukot Bůh rozhoduje o osudech vodstva pro příští rok (i proto na Hošana raba tlučeme vrbičkami do země jako o život). A na Šmini aceret se začínáme modlit za déšť. Voda dokonce pronikla na oltář jeruzalémského Chrámu, který byl po celý rok obléván vínem, ale na Sukot vodou. A ne vodou ledajakou. Poctivě v noci načerpanou z pramene Šiloach na jižním svahu Davidova města, s velkou slávou vnesenou do chrámového komplexu. Ta sláva (SIMCHAT BEJT HAŠOEVA) byla taková, že přiměla Talmud k všeříkající poznámce: „Kdo nezažil radost vnášení vody do Chrámu, nezažil v životě skutečnou radost.“

Víme, že s vodou souvisí i čtyři druhy (ARBAA MINIM), ale voda nám nabízí i další tajemství. Víme o její dvojakosti. Na jednu stranu bez ní není života. Je

Dry Bones REPRIEVE

všude kolem nás. Užíváme ji ke všemu možnému o hašení žízně po mytí nádobí. (Jistě ne náhodou pátrají vědci na Marsu po vodě, jako důkazu života.) Na druhou stranu voda plyne „jak voda“. Je nestálá. Stále někam odtéká. Je to velmi nespolehlivá komodita. Hleďte kapku, pokud se vlije do moře.

Voda tak poukazuje na zdánlivý paradox nás samých, židovského národa. Přes historickou trvalost se stále měníme a přes všechny změny zůstáváme titíž. A tím se vracíme k svátku Sukot. Tóra nám výslovně nakazuje přebývat v suce. Po sedm dní máme trvale přebývat v provizoriu. Sedmidenní trvalé provizorium – nejžidovštější z paradoxů. Vždyť pokud něco trvá týden, stěží to může být trvalé. Týden uteče (jak voda), týden můžeme prožít na pláži u moře, v hotelu na dovolené. Na návštěvě. Člověk si ani nestačí vybalit. A tak musíme hledat důvod, proč máme na týden přežívat pod děravou střešou, spát a jíst, což jsou dvě relaxační aktivity, které nám Tóra na Sukot nařizuje. Jako kdyby byly Sukot odrazem celého našeho bytí, našich pomíjivých životů, jejichž dny se valí jako voda, nevydrží na jednom místě, jsou stále v pohybu, trvale se mění, dočasně stále a stále jen dočasné. A protože jsou Sukot svátkem vody a života, jsou zároveň i svátkem radosti – ZMAN SIMCHATEJNU. Pod děravou střešou a pod hvězdami nebe děkujeme Bohu za vše, co máme. CHAG SAMEACH – radostný svátek. Ze srdce.

Fošna

Existuje pěkný příběh vysvětlující, k čemu na jom kipur dochází. V jedné vesnici žil otec se synem, který byl hrozný rošťák. Nevynechal jedinou příležitost provést lumpárnu. Otec se na něj často zlobil a nejednou musel sáhnout i k pádnějším „argumentům“. Jednou dostal nápad. Na verandě postavil širokou fošnu a když se ho zvědavý synek ptal, odpověděl mu: „Po každé tvé nepleše tam vtluču hřebík.“ Chlapci šlo vše jedním uchem tam a druhým ven a fošna se brzo zaplnila hřebíky. Čas však plynul a chlapec dospíval. Pomalu ho přestaly zajímat sousedovy hrušky a začal sekát dobrotu. Tatík nelenil a za každý hochův dobrý skutek vytáhl jeden zatlučený hřebík z fošny. Než se rok sešel s rokem, byl z chlapce dospělý mladý muž, který odcházel do města na studia. Když se loučil s otcem, stočil řeč na starou fošnu na verandě, ve které bylo sice mnoho dř, ale už žádný hřebík. „Otče, ta fošna vypadá hrozně.“ Otec se na prkno podíval a souhlasně přikývl. Vstal, sešel do dřevníku a za chvíli se vrátil s novou, neporušenou fošnou. „Ta tu teď bude na znamení tvého zmoudření.“

Podobně funguje i Jom kipur. Máme-li touhu se napravit, smyje všechny stopy po našich starých proviněních. Ne náhodou znamená souvisí slovo KIPUR s ochranným nátěrem KOFER.

Rav Jaron ben David: Co bude dál?

Každý, kdo vidí a slyší, ví, že podstata reklamy vězí v krátkém a jednoduchém sdělení, které si lze snadno zapamatovat. Po celou knihu Dvarim se Moše úpěnlivě snažil odradit lid Izraele od modloslužby a zdá se, jako kdyby mu v samém závěru knihy Píjár agentura poradila, aby finální sdělení bylo krátké, poutavé a pokud možno umělecky hodnotné. Důkazem nám může být sidra Haazinu.

Čeho vlastně chtěl Moše svou písní dosáhnout? Co řekl nad rámec již vyřčeného v průběhu celé Páté knihy? Zdá se mi, že na rozdíl od předchozích pasáží, není Mošeho cílem lid zastrašovat či varovat. To ostatně udělal již v míře vrchovaté v paršat Ki Tavo. Cílem písně je připravit národ na to, co ho v budoucnu nevyhnutelně čeká.

Po celý měsíc Elul a v deseti dnech pokání v nás rezonuje touha být lepšími a stejně tak si přejeme, aby i příští rok byl lepší, než ten minulý. Lidé na sebe berou předsevzetí, jako kdyby měli být od nynějška úplně jinými bytostmi. Toto nadšení většinou pozvolna vyprchá v dnech následujících po Dni smíření, kdy se vše láme a lidé se vrací tam, odkud svou cestu za nápravou nastoupili. Zdá se, že nejsou schopni významnější změny. Tak k čemu byla veškerá ta TŠUVA a všechny ty jomkipurové modlitby, když se stále jen pohybujeme v kruhu?

Je jasné, že se odpověď na tuto otázku liší člověk od člověka. Samozřejmě, že se události rok co rok stále opakují. A tak musí vždy po jomkipurovém vzdušném vzdušném poklesu. S tím jen těžko něco naděláme. Naším přáním by ale měl být stav, ve kterém jsou pády stále mělké a kratší než předchozí a následná stoupání.

Pokud se člověk nesmíří s nevyhnutelností pojomkipurového pádu, nejenže se pádu stejně nevyhne, ale navíc kvůli své nepřipravenosti utrpí újmu. Něco uvnitř se v něm může polámat či dokonce zlomit.

Možná proto je celá Mošeho píseň velmi neurčitá. Dalo by se říct zašifrovaná. A i proto se komentátoři přou, zda se události v ní zaznamenané vztahují k židovské historii jako celku nebo jen k době do konce prvního Chrámu.

Myslím si, že píseň byla v takto vágní podobě napsána úmyslně, abychom se mohli podílet na tvorbě vlastní historie (a ovlivňovat ji). Tak tomu bylo při východu z Egypta, tak při prvním zničení Chrámu a babylónském exilu, tak tomu bylo při ŠIVAT CION (návratu z Babylonie), tak tomu je dnes a tak tomu jistě také bude i v případě vykoupění budoucího - posledního. V podstatě je jen na nás, která interpretace textu je správná, a tak si jen přejme, aby se naplnila jeho závěrečná slova: „Radujete se, národy, s jeho lidem, vždyť on pomstí krev svých služebníků a svou zemi, svůj lid, zproští viny.“